

Naše vesnice **SVĚRADICE**

Usnesení ze 4. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Svěradice konaného 25. 4. 2003

Zastupitelé obce

I) Schvalují:

- 1) Veřejnoprávní smlouvu s Městem Horažďovice o vykonávání přenesené působnosti ve správním obvodu obce Svěradice v rozsahu stanoveném zákonem č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů
- 2) Spolufinancování lékařské služby první pomoci v Horažďovicích od 1. 7. do 31. 12. 2003
- 3) Zadání územního plánu obce Svěradice
- 4) Změnu finančního rozpočtu

II) Berou na vědomí:

- 1) Kolaudaci stavby rozšíření veřejného osvětlení
- 2) Zrušení financování dětské lékařské služby první pomoci v Sušici od 1. 4. 2003
- 3) Zápis ze 4. jednání Svazku obcí Radina a zápis z jednání Zájmového sdružení právnických osob Prácheňsko ze dne 1. 4. 2003
- 4) Svoz nebezpečného a velkoobjemového odpadu dne 17. 5. v 9.00 hodin
- 5) Zamítnutí žádosti z Program obnovy venkova z ministerstva vnitřního rozvoje na dokončení kanalizace u čp. 3

Informace o poskytnutých dotacích pro obec Svěradice v letošním roce

Z programu Stabilizace venkovských oblastí Plzeňského kraje jsme obdrželi dotaci ve výši 200 tis. Kč na dokončení kanalizace od čp. 84 přes zahradu „U Pečánků“ čp. 3. Celkový náklad i s účastí obce bude činit téměř půl milionu korun.

V obci Svěradice bude provedena oprava tří křížků Božích muk a to poměrnou částí z dotace Programu obnovy venkova. Dotaci v celkové výši 140 tis. Kč určenou na akci „Obnova památek podél cyklotras“, obdržel mikroregion Zájmové sdružení právnických osob „Prácheňsko“, a bude kromě Svěradic rozdělena dalším obcím.

NAŠI JUBILANTI

V měsících červnu, červenci a srpnu oslaví významná jubilea několik našich spoluobčanů. Přejeme jim hodně zdraví a pohody do dalších let!

Červen

Kandrová Marie	11. června	65 let	Vyšehrad Josef	26. června	77 let
Bukovanová Františka	17. června	88 let	Veselý František	30. června	89 let
Karhánková Anna	25. června	93 let			

Červenec

Turková Marie	12. července	70 let	Straňáková Věra	21. července	64 let
Brož Bohuslav	19. července	60 let	Hrabák Jiří	22. července	71 let
Větrovcová Anna	20. července	83 let			

Srpen

Panuška Bohuslav	7. srpna	76 let	Pleyer Gerhard	27. srpna	63 let
Zachová Emilie	8. srpna	73 let	Krliš František	27. srpna	62 let
Smišková Marie	12. srpna	72 let	Větrovcová Milada	28. srpna	63 let
Panušková Marie	22. srpna	73 let	Broučková Marie	31. srpna	69 let
Červený František	25. srpna	65 let			

Cesta Amerikou a návštěva patnácti národních parků – 3.

Na cestě ze Státního parku Custer v Jižní Dakotě do Národního parku Yellowstone (Žlutý kámen), stát Wyoming, jsme přejížděli pohoří Bighorn. Bylo brzy ráno a ačkoliv bylo teprve 18. září, na vrcholcích ležel třpytivý sníh, tráva se leskla jínovatkou a teplota byla pod nulou.

Národní park Yellowstone je pravděpodobně jedním z nejkrásnějších a nejrozmanitějších území v USA. Park byl založen v roce 1872 a jeho rozloha je kolem 890 000 hektarů. Okružní cesta parkem, dlouhá 260 km, nás zavedla na všechna zajímavá místa. Východní část parku je plná gejzírů, vařících se jezírek, bublajícího bahna a krásných, barevných a kouřících teras. Kouří se i z říčky, která protéká údolím gejzírů. Vše je památkou na sopečný výbuch, ke kterému došlo před 600 tisíci lety.

Jedním z nejvíce navštěvovaných gejzírů je Old Faithfull (Starý dobrák), pojmenovaný dle toho, že se na něj lze spolehnout, protože jeho erupce přicházejí s pravidelností přibližně každých 92 minut. Přestávky mezi erupcemi u většiny gejzírů trvají od 60 minut do 5ti let a nelze je předpovědět. Old Faithfull erupce trvají od 2 do 5ti minut a vařící voda dosahuje výše od 30 do 55 metrů. Je to nádherná podívaná. Největší z gejzírů je Giant Geyser (Obrovský), jehož vařící vody dosahují výšky až 76 metrů, ale jelikož vyvěrá přibližně jednou za měsíc, nepodařilo se nám ho spatřit v akci.

jeden z nádherných vodopádů v Yellowstonském parku

Na západní straně parku teče v krásném, hlubokém kaňonu Yellowstone řeka s četnými vodopády. Ty nejkrásnější a největší, Lower Falls (Spodní vodopády), padají do hloubky 93 metrů a slyšet jsou dříve, než vidět.

Zůstali jsme v parku dva dny a nechtělo se nám odjíždět. Také jsme zde pozorovali rodinku medvědů – medvědic s dvěma mláďaty. Pokojně se prodírali křovím a pochutnávali si na bobulích. Sledovali jsme je téměř 15 minut.

Na jihu Yellowstone park sousedí s Národním parkem Grand Teton, který byl založen v roce 1929 a má rozlohu 123 000 hektarů. Většina návštěvníků tímto parkem jenom projede a ani my jsme nebyli výjimkou. Tento park tvoří zejména krásné, vysoké a strmé hory, připomínající svými ostrými tvary věže katedrál. Věvodící hora se jmenuje Grand Teton a je vysoká 4 172 metrů. Vůbec jsme se nepokoušeli k horám přiblížit, obdivovali jsme je z povzdálí, v pohodlí auta a se šálkem kávy v ruce.

Naši příští zastávkou bude Národní park Mt. Rainier ve státě Washington.

jpk

POZVÁNKA NA OKRESNÍ SOUTĚŽ SBORU DOBROVOLNÝCH HASIČŮ

která se koná v sobotu 21. června 2003

na stadionu FK Svéradice

Zahájení soutěží v 9.00 dopoledne

Přijďte se podívat na vrcholné soutěže nejlepších hasičských družstev okresu Klatovy, která se po vyřazovacích soutěžích probíjela do této vrcholné okresní přehlídky. Soutěžit bude 12 družstev žen a 25 družstev mužů v následujících disciplínách:

- Starší ženy – 6 družstev – soutěží v požárním útoku
- Mladší ženy – 6 družstev – soutěží v požárním útoku a štafetě 4 x 100 metrů
- Muži – 25 družstev – soutěží v požárním útoku a štafetě 4 x 100 metrů

Po celou dobu soutěží bude na stadionu otevřena Myslivecká chata a další stránky s občerstvením.

50. let fotbalu ve Svěradicích – 3. část

Pro sezónu 1975-76 si dalo vedení mužstva jasný cíl – stabilizovat kádr a konečně se bez problémů udržet v 1.B třídě. Do mužstva dobře zapadlo několik hráčů z tehdejšího kvalitního dorostu, kteří dobře doplňovali zkušené fotbalisty jako byli Augustin, Bláha, Koutenský, Šulc a další. Od prvních kol se dařilo držet střed tabulky tak, že se záchranou už žádné problémy nebyly. V srpnu 1976 se vrací do Svěradic opět František Pavlovský a mužstvo vede společně se svým synem Stanislavem. Úspěšný kádr je posílen o kanonýra Krejčího z Horažďovic a nový trenér se netají s úmyslem hrát o čelo tabulky. Podzimní část se však podle jeho představ nepovedla, ale jarní finiš vytáhl naši „jedenáctku“ až na výborné 4. místo a to byl dobrý výsledek a dobrý vklad pro další ročník. A protože v roce 1978 se chystaly oslavy 25. výročí založení klubu, postavil výbor a trenéři před mužstvo jednoznačný úkol – postup do vysněné 1.A třídy. V létě se podařilo získat několik vojenských posil: Felegy, Neckář, Tománek, Novák a po tvrdé přípravě se začalo naostro. Ale vůbec to nebylo tak jednoduché, jak jsme si představovali a po podzimu na nás zbylo „jen“ 4. místo. Jarní vylosování nebylo pro nás zrovna výhodné, ale s tímto handicapem se hráči vypořádali a po posledním zápase v Draženově se slavil postup, což byl pro naši malou vesnici neskutečný úspěch a 9. 1978června se pak slavilo čtvrt století fotbalu ve Svěradicích. Hlavním bodem oslav bylo utkání se slavnou ligovou Duklou Praha, s níž jsme prohráli 0:10 po poločase 0:2.

Než jsme se rozkoukali byl konec léta a začala příprava na premiéru v 1.A třídě. Celý ročník pak ukázal, že máme opravdu dobré mužstvo, což dokazuje konečné 6. místo se 7 výhrami, 7 remizami a 7 prohrami. Na nováčka to byl určitě dobrý výsledek. Jak se říká s jídlem roste chuť a proto trenér Pavlovský zvýšil cílovou laťku a veřejně začal mluvit o krajském přeboru. Co se před léty zdálo jako pohádka, bylo v této době pro vedení TJ Sokol radostná realita. Před začátkem přichází kvalitní fotbalisté-vojáci: Koscelník, Kovalčík, Mecele, Stix (později ještě Kavka). Soutěž se podařilo rozjet opravdu velmi dobře a od prvních kol se držíme na špičce tabulky. Podzimní výkony korunovalo mužstvo vynikajícím výkonem v zápase s Horažďovicemi, které skončilo naší výhrou 2:0 a jež sledovalo 500 diváků. Ve výborných výsledcích pokračovalo mužstvo Františka

Pavlovského i na jaře a v polovině června mohli regionální noviny otisknout titulky: „Svěradice jdou do krajského přeboru!“ Dva roky po postupu do 1. A třídy přichází ještě daleko větší úspěch a naše vesnice se dostává do povědomí celé západočeské veřejnosti.

Po velkých oslavách se vše vrací do normálního režimu a začíná se pracovat na tom, aby naše premiérová účast v KP nebyla zároveň poslední. Zásadní změnu prodělala záložní řada, odešel tvůrce hry Mecele a jako náhrada přichází Čadek z Blatné. Celý podzim se snažíme vyrovnat kvalitním soupeřům, ale na více než 13. místo to nestačí. Na jaře však bylo vše daleko lepší a náš celkový zisk byl neuvěřitelných 33 bodů a konečně krásné 5. místo. Pro sezónu 1981-82 posiluje mužstvo internacionál

soustředění na Brčálníku ve dnech 13. – 17. 1. 1982

Franta Plass a z tehdejší RH Sušice přichází výborně technicky vybavený voják Ivan Nižňanský. Další výraznou posilou se stal další voják Bohouš Holík. V sezóně jsme pak sehráli spoustu dobrých zápasů, ale protože se nám nedařilo na hřištích soupeřů stačilo to „jen“ na 6. příčku. Zároveň to však znamenalo, že jsme se v krajském přeboru dobře zaklimatizovali a zařadili jsme se mezi lepší mužstva této soutěže. V roce 1982 se našemu mužstvu podařil další husarský kousek, když jsme vyhráli krajské kolo Českého poháru a postoupili tak do celostátního, kde nás až ve 2. kole vyřadila tehdejší třetiligová VTJ Karlovy Vary a to až na penalty!

Ročník 1982-83 jsme již začali pod vedením nového trenéra Jana Rendla, když p. Pavlovský zastával funkci vedoucího mužstva a také dalo by se říci „šéftrenéra“. Naše mužstvo se ve srovnání minulými dvěma ročníky opět zlepšilo, tentokrát to byla 5. příčka a pouze 1 bod ztráty na bronzovou pozici. Opět se nám vyvedlo několik skvělých zápasů, ale asi největším úspěchem bylo vítězství v Sokolově, kde se hatrickem prezentoval Holeček, naše nová posila.

Vzpomínky paní Boženy Švejdové na rodnou ves

- darovala 3000 Kč na kapli sv. Bartoloměje

Stará pravda říká, že čím je člověk starší, tím více vzpomíná na své mládí. Mezi ty, jejichž vzpomínky na mládí a na rodnou ves jsou stále silnější, patří i paní Božena Švejdová z Plzně. Její vztah ke své rodné vsi korunovala již při loňském setkání rodáků darem jednoho tisíce korun pro mateřskou školu, letos poslala dar 3000 Kč na zkrášlení interiéru kaple sv. Bartoloměje na Kostelíku. Jménem nás všech ji upřímně děkujeme. Paní Švejdovou jsme požádali o její vzpomínky. Citujeme:

„Narodila jsem se 10. srpna 1922 v čp. 92. „U Baňáků“ - Chaluš. Bylo nás sedm dětí. Pepa byl nejstarší, důstojník na Slovensku, Máňa jako kuchařka v Plzni. Rodiče měli hospodářství, museli jsme pomáhat. Já jsem nejvíce pásala husy s babičkou Pekaříkoc a ta mně naučila znát všelijaké bylinky. Husy jsme pásly v Luhu, na Kamenité a ve Mladí. Rodiče měli opravdu starost, když přišla nemoc, muselo se do nemocnice všechno platit. Já jsem dostala v 16 letech zápal mozkových blan. Ležela jsem dva měsíce v nemocnici ve Strakonici. Jaruš Kláskovic na to zemřela, Vaškovi Rybáčíkoc - tomu zase vypadaly vlasy, pak mu narostly krásné kudrnaté.

Učila jsem se v Málkové a pak v Horažďovicích švadlenou. Pak když nás osvobodili Američané, tak jsem jela vařit do sanatoria u Mulačů v Plzni. Od sestry Máni, která vařila v Plzni, jsem se naučila dobře vařit. Odtud jsem se také vdávala a i oni byli s autem na svatbě. Byl na ni i pan řídící Grill a kapelník pan Větrovec mi s kapelou hrál u Zoubků. S Pepíkem Šudybyloc jsme dělali tancovačky.

V Plzni jsem byla u Červeného kříže, dělala pro staré lidi zájezdy, roznášela jim při narozeninách baličky a zájezdy. Manžela jsem měla hodného a pracovitého. Byl čalouníkem, měl doma živnost. Já jsem pracovala v Sušické ulici u ČSD deset let jako vedoucí Jidelny. Přitom jsem skoro šest let měla vedlejší zaměstnání - dělala jsem večere vedle nás v restauraci. Byli jsme šťastná rodina. První manžel mé dcery nebyl hodný, kdežto druhý velice hodný. Pak přišla strašná nemoc. Moje dcera Danuška dostala ve 30 letech leukémii a zemřela. Před tím chodila pět a půl roku na konzervatoř, kde studovala hru na harmoniku a krásně zpívala. Tento rok tomu budou dva roky co zemřel můj manžel.

Stále vzpomínám na Svěradice - jak panu Urzovi dali chlapci trakař na strom před Bártoc nebo jak panu Turkovi (Ryndovi) dali hřebík do okna, natáhli provázek a od kapličky brnkali. On vždycky vyběhl a nic neviděl. Také vzpomínám, jak jsem chodila tři roky do školy ve Velkém Boru, jak jsme chodili tancovat do Boru, Chanovic a Komušina.

Stále vzpomínám na Svěradice, pořád se mi o nich zdá a vracím se tam zpátky v myšlenkách do svého dětství i mládí. Když mi zemřela dcera, přestalo mi všechno bavit. Jen ten, kdo přišel o své dítě ví, jak je to hrozné. Na Svěradice nikdy nezapomenu.“

jsm

BOŽÍ MUKA A KŘÍŽE, JEJICH HISTORIE A SOUČASNOST

(dokončení)

Nově postavené kříže a Boží muka

Výklenková kaplička sv. Václava postavená k Mileniu 2000. Na svůj náklad a vlastní práci tuto kapličku postavili čtyři občané Svěradic - pan Jan Koza, Gerhard Pleyer, Willy Petsch a Josef Smitka. Již vlastně svoji původní a současnou státní příslušností - česko-německo-anglickou - i následným zasvěcením kapličky patronu české země sv. Václavovi, symbolizují tvůrci stavby přání: Klid a mír české zemi. Kaplička byla páterem Stanislavem Buštou posvěcena 28. září 2000

Skupina občanů ze Svěradic (J. Hokr, F. Kalaza, J. Koza, F. Marek, G. Pleyer a J. Smitka), která si vzala za úkol záchranu starých křížů, postavila v letech 1998-2000 v okolí kaple sv. Bartoloměje tři kříže, které mají připomínat významné a historické události.

Kříž na paměť Josefa Tejce ze Svěradic čp. 30 byl přenesen z hrobu rodiny Tejců. Má připomínat tři generace zednických mistrů (stavitelů jihočeské lidové architektury) a tři kolářské generace tohoto rodu. Jeden z nich, stavební mistr Josef Tejc, provedl v roce 1846 přestavbu a rozšíření kaple sv. Bartoloměje

Kříž na paměť zemřelých občanů Svěradic převezen ze zrušeného hrobu ze hřbitova ve Velkém Boru. Byl postaven k uctění památky všech zemřelých občanů obce.

Kříž postavený v roce 2002 je složen z několika nalezených dílů různých demolovaných křížů. Na základovém podstavci je uveden rok 1906. Vysvěcen byl v roce 2002 v době největších povodní v Čechách. Tuto událost bude připomínat tabulka na kříži

Na závěr příjemná informace. V rámci akce Programu obnovy venkova požádalo Sdružení obcí Prácheňsko s sídlem v Horažďovicích o finanční dotaci na opravu křížů lemujících tzv. Vintířovu stezku, která vedla z Bavorska, přes Hartmanice, Sušici, Horažďovice, Svěradice a pokračovala až do Břevnovského kláštera. Z této dotace a za přispění obce budou opraveny kříže: Hrbkův kříž u Rážku, vyčištěn kříž u Mostu, znovu postaven kříž u Motyčky a opraveny kříže u Mlýna a v Přechově.

jsm

VÝSTAVBA VESNICKÝCH USEDLOSTÍ

koncem 18. stol. a v průběhu století 19. v jihočeském kraji a horažďovické oblasti

Koncem 18. století nastal rozvoj přestaveb stávajících selských usedlostí a staveb drobných hospodářů, ve kterých žili a provozovali svou zemědělskou činnost.

Napomohl tomu rozvoj zemědělské výroby, lepší hospodářské výsledky zemědělců, a tím i jejich potřeba zvelebit dům, ale hlavně příbytky pro svůj dobytek a objekty pro uchovávání svých výpěstků.

Toto zlepšení životní situace obyvatel vesnic nastalo zejména tím, že v roce 1781 bylo zrušeno nevolnictví, což umožnilo samostatné podnikání v oboru zemědělství.

Rozvoj výroby cihel podněcoval stavební mistry k novým pohledům na možnosti vytvoření stropů nad většími prostory zejména hospodářských budov, než jim to dovolovaly konstrukce ze dřeva. Začala éra klenutých stopních konstrukcí.

Jejich popis a zásady jejich statických zákonitostí vám přiblížíme, pokud budete mít zájem, v některých z dalších čísel našich novin.

Technické možnosti podněcují také touhu u objedávajících zákazníků požadavky na odlišnost nebo výjimečnost jejich díla. Jelikož většina průčelí jakož i vjezd do dvora bývaly orientovány do návsi nebo do příjezdové ulice, bylo nasnadě, že nositelem výtvarného zpracování anebo určujícím nositelem motivu se staly průčelí obytného domu a brána, popřípadě doplněno o špýchar postavený v jedné uliční řadě.

Podívejme se nyní na oblast Jižních Čech a přilehlé Horažďovicko, jak se jich tyto změny ve stavitelství dotkly.

Připomeňme, alespoň pro ty mladší z nás, jak tenkrát vypadalo uspořádání běžné selské usedlosti. Vstup tvořil dům, ze kterého se šlo do černé kuchyně, světnice a do komory, místo které bývala někdy světnička. Usedlost měla další nezbytné provozy, bez nichž by hospodářství nemohlo fungovat. Byly to: chlév, stodola, sýpka, sklep.

Se silicí výstavbou se začali zviditelňovat zdatnější stavební mistři, kteří prováděli stavby v určitých městech a vesnicích. Jejich způsob výstavby posléze přebírali i méně erudovaní zedníci, aby se v uvedené oblasti vytvořili styl, který bývá nazýván „jihočeské baroko“.

U nás, ve Svěradicích, žila a prováděla stavby dynastie zednických mistrů TEJCŮ. Bydleli v č. p. 30 „U Drnků“. Jejich předkem i v řemesle byl rodák ze Záhorčiček zednický mistr Tejc alias DRNEK, který žil v 18. století.

Tejcové, jak po sobě dědili řemeslo a dovednosti, postavili ve Svěradicích řadu usedlostí, které svědčí o jejich citlivém přístupu k tvorbě prostoru, i když jde o zdánlivě obyčejné stavby, jako jsou stáje nebo sýpky a samozřejmě klenby ve všech budovách a výzdoba štitů či tvar brány.

Ve Svěradicích jsou dochovány ve větší či menší míře usedlosti č. p. 18, 42, 58, 69, známé jsou objekty v Chanovicích, Slatině a jinde. Objekty mají čitelně shodné stavební tvarosloví charakteristické pro tvorbu Tejců ze Svěradic.

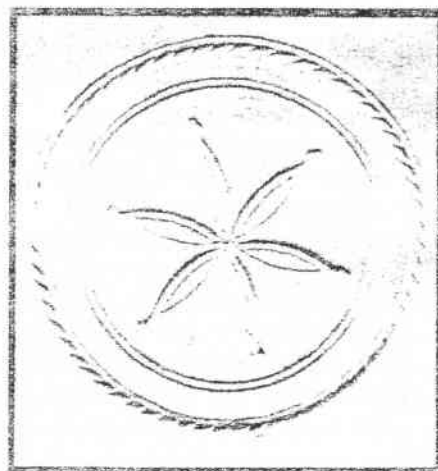
Stavby obdobného charakteru vznikaly v Jižních Čechách i na Horažďovicku až do 1. světové války.

Ovšem v 50. a 60. letech nastala vlna modernizování vesnických stavení. Klenby nahradily rovné stropy, zvětšila se okna, vybudovala se sociální zařízení a ústřední vytápění. Dodnes odolávají sýpky a sklepy, kterých je dochováno a užíváno relativně hodně.

mot

Stavitelé kapličky sv. Václava postavené k Mileniu 2000
zleva: W. Petsch († 3.11.2000), J. Smitka, J. Koza, G. Pleyer

Typická, bohatě profilovaná šestilistá růžice, kterou zedníci mistři Tejcové zdobili střed klenby jimi zhotovených stropních kleneb obytných místností (ve Svěradicích dochovaná v čp. 9, 18, 57, 58)

MŮŽE BÝT STÁŘÍ KRÁSNÉ?

- rozhovor s paní Annou Karhánkovou

V dnešní uspěchané době, plné civilizačních i zákeřných nemocí, se s obdivem pozastavujeme nad každým, kdo se dožije vysokého věku. Ještě více nás překvapí jedná-li, se o člověka tělesně a zvláště duševně svěžího.

Koho máme na mysli? Obyvatelku a svéradickou rodačku paní Anna Karhánkovou, která se dne 25.6.2003 dožívá krásných 93 let. Leckdo z vás si může pomyslet: „Co může být na takovém věku již krásného?“ Ale v případě paní Anny Karhánkové si za tímto přívlastkem stojím. Proč? Posuďte sami.

Vcházím do velmi hezké a světlé místnosti, která je s určitostí „její“. Kromě ostatního nábytku tady totiž v rohu stojí šicí stroj. Je to ten první, na kterém zhotovovala šaty, sukně, halenky, kostýmy a kabáty pro zájemce ze Svěradic a z širokého okolí a který by mohl vyprávět o této její velké zálibě i o zálibě v dalších ručních pracích.

Sama říká: „Ještě, když jsem byla doma a tatínek byl nemocný, pracovali jsme s maminkou sami na polích. Posekala jsem sama kosou celou louku. Sekala jsem i obilí a maminka za mnou sbírala a vázala snopy. Pak jsme postavily „panáky“ a měly jsme radost, že to máme hotové. I když jsem byla unavená, už jsem se těšila domů, jak si večer sednu k ručním pracím. Háčkování, pletení, šití to byla moje velká radost. A prý jste již psali o Vojtovi Větrovců? To byl nejlepší muzikant. Moc ho ode mě pozdravujte. Dokud ten chodil o masopustě s kapelou, vždycky u nás hráli „Švadlenky“. Vzpomínám také na Vojtovu maminku, ta na mě vždycky volala přes zeď v zahradě a spolu jsem se radily.“ „A to ti musím na maminku prozradit“, říká Jana, dcera paní Karhánkové, „že často přišli lidi ráno a chtěli mít šaty hotové druhý den a ona pak šila i

celou noc.“

Po svatbě s panem Františkem Karhánkem v r.1946 ji čekala „zase“ práce na velkém hospodářství. Paní Karhánková však říká: „Dneska lidi bědujou, co mají práce. My jsme nebědovali a ještě jsme měli z práce radost. Horší bylo, když se muselo do JZD a odváděli nám kobyly. Táta brečel na dvoře, já brečela v kuchyni, v maštali bučely krávy. Byla to těžká doba, táta to měl všechno moc rád, ale nedalo se nic dělat.“

„Maminka každý den přečte celé noviny, o všem má přehled a pravidelně luští křížovky“, informuje mě Jana. Dívám se na hromádku složených časopisů „Křížovky“, kde je nad každou stránkou vzorně napsaný obsah tajenky. „Takových bylo už několik pytlů“, dodává zeť Emil (podle paní Karhánkové Miloušek), „ty už jsem musel zlikvidovat.“ Po sdělení této skutečnosti se už výborné duševní aktivitě paní Karhánkové vůbec nedivím.

„Já za to nemohu, ale neumím zahálet a jen tak koukat,“ říká paní Karhánková, a pokračuje v dokončování dalšího háčkovaného originálního modelu pro svoji vnučku Renátku. Tentokrát ji zase tlačí termín, musí být do 19.června s prací hotova a tak často vzdychne, „já to asi nestihnou“. Díváme se na sebe s Janou a smějeme se.

Chtěla by být paní Karhánková ještě jednou „mladá“ do dnešního světa? „Víte, dneska to, co se dočtu v novinách a co se ukazuje v televizi, to je spoušť. Pak se všichni diví, jak je mládež zkažená. Vždyť se jim to všechno ukazuje. Všechno ale záleží na výchově v rodině. Nás bylo pět sourozenců a tatínek byl na nás moc přísný. Jednou jsem prala na Stašíně a bylo hrozné horko. Svlékla jsem si halenku a byla jsem „jen“ v šatové zástěře. Když jsem přišla domů, tatínek mě seřezal, že mu babička Drnkoc žalovala, že jsem byla na Stašíně nahá.“

Dneska bych už mladá být nechtěla. Ještě, že v té televizi dávají aspoň Riskuj, Milionář a Doremi, to si nenechám ujít.“

„Dodržovala maminka nějakou zvláštní životosprávu?“ ptám se Jany. „Maminka se nikdy nedotkla žádného salámu a nemá ráda ryby. K jejím oblíbeným pochoutkám patří celý život dobře prorostlý bůček a dobře omaštěné přílohy.“ Pak věřte moderním poznatkům.

Takže chceme-li poradit recept na dlouhověkost? Asi poznáme sami, že činnost a aktivita mají podstatný, ne-li rozhodující vliv. A to jsme ještě nezminili, že paní Anna Karhánková byla výborná kuchařka a pekařka a že si jí sousedé zjednávali na přípravu svatebních hostin, že často a ráda hrála v místním ochotnickém divadelním souboru. Nelze obsáhnout všechno, protože každý lidský život je jedinečný a vydal by „na román.“

Omlouvám se paní Karhánkové a její rodině za dvouhodinové zdržení, protože jsem přišla s úmyslem odejít max.za půl hodiny. Vám milí čtenáři se omlouvám za obsáhlejší příspěvek. Nešlo ani dřív odejít, ani příspěvek zkrátit. Ve svém zaměstnání mám možnost nahlédnout do osudů mnoha starých (věkem) lidí.Co je společného pro každého z nich? Ačkoliv mají co jíst a je o ně postaráno po všech dalších hmotných stránkách, všichni touží po jediném, po blízkosti a lásce svých nejbližších.Paní Anna Karhánková toužit nemusí, ta je láskou obklopena, a proto je její stáří krásné.

Odcházím a přeji paní Anně Karhánkové, aby jí bylo dopřáno ještě tolik zdraví, aby si mohla pohoupat toužebně očekávaného pravnuka nebo pravnučku,případně obohatit i jeho „šatníček“. Půjde to rychleji, prckové bývají zpravidla docela malí špuntí.

NAŠI V AMERICE - DALŠÍ OSUDY VYSTĚHOVALCŮ

*Sestry Anna Benediktová, narozená 1886,
provdaná Turková čp. 57 (vlevo)*

*a Antonie Benediktová, narozená 1888,
provdaná Babková čp. 42 (vpravo)*

Amerika, země vytoužená. Jezdili tam za prací mladí lidé z naší obce, ale i z dalších vesnic. V roce 1886 se ve Slatině čp. 4 narodila Anna Benediktová. V roce 1900 (to jí bylo 14 let) ji parník odváží do daleké země. Tak jako většina českých dívek i ona v Americe sloužila.

Po dvou letech se vrátila domů a světe div se, docela bohatá. Vdala se na statek do Svěradic za pana Ševčíka do čp. 57. Ten ale ve svých 33 letech zemřel. Ve stavení byl třeba hospodář a tak se znovu vdala za souseda pana Turka. Práce měla dost, času málo, ale řeč kterou se v cizině naučila nezapomněla. V roce 1945, kdy kolem Svěradic bylo plno amerických vojáků s tanky, stala se jí tato příhoda.

Čtyřletý chlapeček Karlíček Smítka z čp. 63 byl spoustou tanků nadšený a chodil si tam hrát. Každý den prolézal tyto obří stroje a zkoumal celé zařízení. To se ale nelíbilo jednomu vojákovvi a vyjádřil to slovy: "Kluku jestli Tě tady ještě uvidím nakopu Tě do prdele". Paní Turková, která v té době šla z pole vše slyšela a na vojáka promluvila v jeho mateřštině. „Copak, copak, chlapeček Vás zlobí?“ Voják se nemálo podivil, že daleko od domova je někdo s kým si může popovídat. Paní Turková od té doby dělala tlumočnici. Bylo totiž hodně vojáků, kteří svěradickým děvčatům chtěli sdělit jak je mají rádi.

U Benediktů ve Slatině se v roce 1988 narodila další dcera Antonie. Také ona se ve čtrnácti letech vypravila do Ameriky. Za dva roky se vrátila a vdala se do Svěradic za pana Ondřeje Babku čp. 42.

mav

Muži FK Svěradice postupují do okresního přeboru

Naši muži se po roce opět vrací do nejvyšší okresní soutěže a tuto jistotu si vybojovali již celé 4 kola před koncem sezóny. Po pádu z 1.B třídy a dalším sestupu v loňském roce se zdálo, že mužstvo je v krizi a o návratu se mluvilo spíše potichu. Po 5-ti letech působení ve funkci trenéra, odstoupil Václav Dušek a jednání o jeho nástupci trvala neskutečně dlouho. Téměř v poslední chvíli se podařilo angažovat našeho spoluhráče a bývalého trenéra Horažďovic, Viktora Bryndu, který se ihned se svými asistenty Pavlem Brabcem a Petrem Löffelmannem pustil do práce. V krátkém časovém horizontu se jim podařilo dát dohromady partu fotbalistů, která své morálně-volní vlastnosti potvrdila hned v prvním mistrovském zápase s Týncem, kdy otočila výsledek z poločasových 0:2 na konečných 3:2. Mužstvo se dostalo do pohody a následovala vítězná série, která skončila až tři kola před koncem podzimu v Hrádku u Sušice, kde nerovné utkání s posíleným soupeřem a sudím Žezulou těsně prohrálo. Ztráta bodu v posledním zápase v Měcholupech už tak nemrzela, protože se hrálo na terénu, který připomínal spíše vypuštěný bahnitý rybník a s fotbalem to nemělo nic společného. Týmu během podzimu ohromně prospěl příchod Michala Petráška a Patrika Šimanovského, kteří byli oporami ve všech zápasech.

Jarní boje jsme začali prohrou na hřišti v Týnci, které svými rozměry připomínalo spíše hřiště na házenou a to ještě na hodně nakloněné rovině. V dalších zápasech se však do mužstva vrátila podzimní pohoda a opět se začalo vyhrávat. Malý výpadek přišel ještě v zápase se Žichovicemi, kdy jsme po drtivém tlaku pouze remizovali, ale to se ve fotbale stává. Závěr sezóny má v současné době tým pod kontrolou a prakticky nedává svým soupeřům sebemenší šanci na přijatelný výsledek. A to i přesto, že jej pronásleduje neuvěřitelná marodka - jedno období bylo mimo hru 7 hráčů! Naštěstí funguje dobrá spolupráce s trenérem našeho dorostu Petrem Doležalem, který pravidelně uvolňuje na zápasy mužů několik svých svěřenců. Stabilními hráči „A“ mužstva se stal Pavel Marek a Standa Makovec, dále podle potřeby naskakují Petr Vrána, Kuba Větrovec, Karel Šrámek, Milan Klečka a Pepík Chalupný.

FK Svěradice se tedy stává účastníkem okresního přeboru pro sezónu 2003-2004 a to znamená pro realizační tým a výbor - dosavadní kádr posílit tak, aby hrál ve vyšší soutěži důstojnou úlohu. A nijak se nebráníme cílu trenéra Bryndy, hrát o špici i v této soutěži!

vdu

EUGENE JOHN KOVARIK

Postupně Vás, vážení čtenáři, seznamujeme s osudy svéradických potomků, jejichž předci odešli v minulosti do Ameriky. Již dvakrát jsme psali o potomcích rodu Kovaříků. Dnes si povíme o dalším členu tohoto, ve Svěradicích kdysi tak rozvětveného rodu - Eugenu John Kovarikovi, který jako jeden z prvních Američanů navštívil po roce 1989 svou rodnou vlast.

Bliží se Vánoce roku 1880.....Josef Kovařík ze Svěradic čp. 33 se svými dvěma dětmi a spolu s dalšími vystěhovalci z Čech odjíždí vlakem do přístavu Brémy, kde se naloďuje na loď plující do Ameriky, do velké, neznámé země, která jemu a jeho dětem snad přinese štěstí. Co jeho odjezdu předcházelo.

Josef Kovařík se narodil 8. února 1827 v chalupě čp. 33 "U Blažejů". Po svém otci převzal malé hospodářství a v lednu roku 1850 se oženil s Karolinou Kovaříkovou z čp. 75. Když mu roku 1874 žena zemřela, prodal chalupu i pole, a se svými dvěma dětmi, šestnáctiletou Filomenou a jedenáctiletým Bartolomějem, odplul do USA. Jeho životní osudy se dají shrnout v jediné - poctivá práce, šetrnost, střídmost. Časem, když nahospodařil nějaké "dolarčky", koupil malou farmu. Syn Bartoloměj se v Americe oženil s Českou Annou Kroupovou a z jejich manželství se jim narodilo šest dětí - tři chlapci a tři děvčata. Prvorozený syn Frank C. Kovarik (nar. 12. 8. 1896) se v roce 1927 oženil s Američankou Ann Susan Alhert a šťastným manželům se narodili synové: Eugen, Alhert a James. A právě, po mnoha letech se jeden z nich, Eugen, služebně dostal do své rodné vlasti. Citujme, co o jeho návštěvě napsaly v roce 1990 podnikové noviny Škodovák:

Úspěch vyžaduje změny.

Dědeček pana Eugena Kovarika, jak již jméno napovídá, byl Čech, ze Svěradic na Horažďovicku. Před 110 lety přeplul s rodiči oceán a zapustil kořeny ve Spojených státech. Jeho vnuk je viceprezidentem firmy General Electric, kolosu s více než třemi sty tisíci zaměstnanci. Pan Kovarik se právě zúčastnil našich oslav osvobození Plzně a při té příležitosti také navštívil náš podnik. Vyjádřil vysoké uznání historii, technické dokonalosti, kvalitní práci a odbornosti, spojenými se jménem plzeňské Škodovky.

Eugen John Kovarik s rodinou

„Věřím, že Škoda Plzeň nastoupí do 21. století stejně jako vstoupila do dvacátého - jako jedna z nejrespektovanějších strojírenských společností na světě,“ pronesl. Pak E. Kovarik hovořil o tom co bylo klíčem k úspěchu jeho firmy GE, zejména: rychlost a jednoduchost v rozhodování, osobní sebevědomí, odpovědnost, vysoká odbornost a vzdělání. Uvedl, že firma GE realizuje vzdělávání ve vlastním středisku v Crotonville ve státě New York. Dnes je Eugen J. Kovarik na odpočinku, pokud to tak lze nazvat, když je ještě stále členem správních rad GE v Japonsku a Evropě.

Osudy Eugena J. Kovarika, jeho předchůdců v Čechách i jeho potomků v USA můžete od září t. r. shlédnout na stálé výstavě "Vystěhovalci do USA a jejich osudy", která bude otevřena v budově Obecního úřadu. Příště si krátce povíme o Josephu W. Kovarickovi, generálmajorovi US Force.

Vydává Obecní úřad ve Svěradicích. K tisku připravuje redakční rada ve složení:

Václav Dušek (vdu), Jindřiška Kalabzová (jka), Jan Koza (jpk) Josef Smitka (jsm), Ing. arch. Tomáš Straňák (mot), Ing. Marie Šulcová (maš), Marie Vojtová (mav)

Počet výtisků: 200. Neprodejně